

I

Er was iets aan peulenschillen wat me fascineerde. Ik wist niet waarom, maar de manier waarop de opgezwollen schillen zo netjes openbarstten in mijn hand als ik in ze kneep, had iets magisch. Dus was de hoek van het moestuintje waar de erwten groeiden speciaal voor me, en ik bracht er uren door, helemaal verdiept in mijn eigen kleine wereld.

Het moestuintje was een stukje grond achter onze tuin. Op die dag was ik, net als op vele andere dagen dat er niets anders te doen was, weggeslopen over het klinkerpaadje dat bij de drempel van onze achterdeur begon. Ik had de tuin doorkruist en was via de poort naar buiten gegaan. Ik wist dat er andere kinderen in de buurt waren. Ik kon ze horen, maar had geen behoefte om de reden van hun opgewonden gebabbel te onderzoeken. Ik wilde gewoon in de koele, lommerrijke schaduw zitten, beschermd tegen de felle zonneschijn.

Ik was vier, bijna vijf – ik herinner me dat ik vol ongeduld uitkeek naar mijn vijfde verjaardag – en vanaf mijn zitplaats op de grond leken de groene planten reuzen. Ze groeiden in

verhoogde bedden en vormden op de ene plek groene, schaduwrijke prieeltjes, terwijl ze zich op de andere plek hoog over het hek heen slingerden. Vooraan stonden de kool en de sla, daarachter kronkelden de ranken van de hoge snijboon en dan was er de plek waar de erwttjes groeiden, dicht op elkaar, een wirwar van ranken, blaadjes en zware peulen.

Ik knielde neer, plukte het dichtstbijzijnde peultje en verwonderde me over het verrukkelijke krakkende geluid dat het maakte als ik het tussen mijn vingers liet openspringen. Aan de binnenkant van het vettige jasje zaten de glinsterende, smaragdgroene bolletjes waar het me om te doen was. Ik wierp de kleine zoete exemplaren in mijn mond.

Binnen korte tijd had ik overal om me heen kleine stapeltjes opengemaakte peulen verzameld en lag er een groeiende stapel afgewezen erwttjes netjes naast me op een hoopje. Ik werd zo in beslag genomen door mijn bezigheden dat ik niet doorhad dat ik die dag niet de enige persoon was in de moestuin.

Het gebeurde zo snel, het is niet meer dan een flard van een herinnering. Het ene moment zat ik gehurkt op de blote aarde, volkomen geconcentreerd. Het volgende moment zag ik in een flits een zwarte hand en een witte doek. En voordat ik zelfs maar de kans kreeg om te schreeuwen, was die hand naar mijn gezicht gezwefd en bedekte dat volledig.

Ik vermoed dat ik wel probeerde te schreeuwen. Dat doe je toch instinctief? Misschien is het me zelfs gelukt. Maar wie zou me hebben gehoord, ver weg op mijn speciale plekje? En terwijl ik van schrik en paniek om me heen trapte, rook ik de scherpe geur van een of ander chemisch goedje

dat toen al in mijn longen was doorgedrongen. De hand tegen mijn gezicht was groot en ruw, en de kracht van wie het ook was die me vasthield, was overweldigend. Mijn laatste gedachte voordat ik in bewusteloosheid wegzakte was een eenvoudige: het was duidelijk dat ik doodging.

Ik had geen idee hoeveel tijd er was verstreken voordat ik langzaam bijkwam uit mijn chemische sluimering. Maar ik realiseerde me wel dat alles vreemd voelde. Ik concentreerde me op de zwakke geluiden om me heen en dwong mijn oren om iets op te vangen wat me gerust kon stellen. Waar was ik? Wat was er gebeurd?

Ik probeerde mijn lichaam los te rukken uit deze diepe slaap, maar mijn oogleden waren te zwaar. Ik had niet voldoende kracht om ze te openen zodat ik iets zou kunnen zien, dus ging ik door met luisteren en trachten te begrijpen wat er aan de hand was, en in gedachte schilderde ik een plaatje in mijn hoofd.

Weldra was ik in staat om het geluid van boerderijdieren te onderscheiden: ik wist zeker dat ik kippen hoorde. Varkens ook, misschien. Eenden. Ik kon ook een ander geluid horen dat ik dacht te herkennen. Het was een motor. En kort daarop besepte ik dat het geluid van de motor overal om me heen klonk en dat ik op het ritme heen en weer slingerde. Het geluid zwol aan en zwakte af en ik bewoog mee op het ritme. Ik zat in een auto! Of nee, dat was het: een truck!

We reden in elk geval over een hobbelige, rotsachtige bodem, een vermoeden dat werd bevestigd toen ik er eindelijk in slaagde om mijn ogen te openen. Het heldere daglicht

verblindde me en de kleuren vervaagden tot strepen terwijl ze langs me heen schoten. Ik had geen idee waar ik was en nog minder waar ik naartoe werd gebracht. Maar het voertuig waarin ik me bevond, leek met hoge snelheid te rijden, en ik werd nog steeds door elkaar geschud.

Vervolgens realiseerde ik me dat ik niet alleen achter in de truck zat. Hoewel ik de andere passagiers niet goed kon zien, hoorde ik huilen en snikken en angstige stemmen die riepen: 'Laat me gaan!' Er waren nog meer kinderen in de truck, doodsbanke kinderen, net als ik.

Ik weet niet of het de angst was of alleen het effect van wat voor spul ze me ook gegeven hadden, maar op dat moment vervaagden de stemmen en beelden tot een waas van geluid en kleur en gleed ik wederom weg in bewusteloosheid.

Toen ik weer bijkwam, had ik opnieuw geen idee hoeveel tijd er was verstreken. Er was maar één ding dat me bezighield: de onregelmatige, natte slagen in mijn gezicht. De grond om me heen leek te schudden en ik realiseerde me dat ik werd gedragen door een volwassene. Mijn lichaam werd door elkaar geschud op het ritme van gehaaste voetstappen en tussen mijn voor mijn ogen slierende haren door keek ik naar de bewegende aarde. Onder het lopen werd ik gegeseld door scherpe bladeren en gemene takken. Doornen krasten langs mijn benen en voeten en maakten pijnlijke striemen in mijn huid.

Ik hing over de schouder van een man die door een dicht bos rende, en hoewel ik hem niet kon zien, was ik me bewust van nog een andere man, die naast ons rende. Ik hoor-

de geritsel en takken die braken en de tred van twee paar voeten. Maar dat was alles. Waar waren de andere kinderen gebleven? Het leek of de mannen met elke stap die ze zetten meer haast kregen en ik vroeg me af of ze ergens vandaan renden, bang, net zoals ik me voelde. Een dier? Een monster? Uit verhalen wist ik dat er in de bossen angstaanjagende monsters leefden. Ik hoorde de ademhaling van de mannen, zwaar van paniek en wellicht van uitputting, en dat versterkte mijn vermoeden dat we werden achtervolgd door iets gevaarlijks.

Af en toe begon de man die me droeg verontrustend te slingeren en soms zakte hij bijna door zijn knieën. Ik had geen idee hoe ver we hadden gerend of waar we naartoe renden, maar ik wist zeker dat het een heel eind was. De man wankelde opnieuw, hij viel bijna. Ik was zo bang dat ik me instinctief stevig aan hem vastklampte, ik kon niets anders bedenken. En ik hoopte dat we spoedig buiten het bereik zouden zijn van wat het ook was dat ons achtervolgde.

Eindelijk stopte hij en mijn hele lichaam kwam met een schok tot stilstand. Toen voelde ik hoe ik werd rondgedraaid, alsof de man niet wist welke kant hij op moest. Daarna kwamen we opnieuw in beweging. We baanden ons een weg door steeds dichter struikgewas. We stopten opnieuw, ditmaal nog abrupter. Ik verstevigde mijn greep, maar toen voelde ik opeens hoe hardhandig hij me vasthield. Dus zodra hij me ruw van zijn schouder zwaaide en op de grond liet vallen, liet ik snel los.

Verdwaasd probeerde ik overeind te komen om te zien wie me had gedragen. Maar tegen de tijd dat ik op handen en voeten zat en me had omgedraaid, kon ik alleen nog

twee paar lange benen zien die hard wegrenden. Een paar bruine en een paar witte, die beide spoedig in het halfduister verdwenen waren. Ik probeerde ze te roepen, naar ze te schreeuwen, ik smeekte ze om me niet alleen te laten. Hoewel ik wel aanvoelde dat dit geen goede mannen waren, was mijn angst om helemaal alleen in de jungle achter te blijven nog vele malen groter. Maar net als in een droom leek er geen geluid uit mijn mond te komen en al snel begonnen zelfs hun wazige omtrekken te vervagen, versmelend met de schaduw van de bomen en de struiken, tot dat het enige was wat ik nog kon zien. Ik bleef lange tijd opgekruld liggen. Ik durfde me nauwelijks te bewegen. Angstig staarde ik in de duisternis, verlangend naar hun terugkeer of, als dat niet kon, naar het gehuil van een van die andere kinderen. Waarom waren de mannen niet teruggekomen? Waarom hadden ze me alleen gelaten? Waar was mijn mammi? Hoe moest ik nu thuiskomen?

De duisternis werd nog intenser en nu de mannen vertrokken waren, klonken de spookachtige geluiden van de jungle ronduit huiveringwekkend. Ik had geen idee waar ik was, waarom ik daar was of wanneer er iemand zou komen om me op te halen. Ik droeg niets anders dan het katoenen jurkje en de gympen die mijn moeder me die ochtend had aangetrokken en ik voelde hoe de kou van de vochtige aarde mijn lichaam binnendrong. Ik rolde me zo klein mogelijk op.

Het gevoel van wanhoop en eenzaamheid kneep mijn maag samen en bezorgde me fysieke pijn. Het enige waar ik om kon bidden was dat als ik mijn ogen sloot, alles zou verdwijnen. Als ik ze strak genoeg kon dichtknijpen, zou de

duisternis misschien niet zo angstaanjagend zijn en zou mijn mammië me snel – alsjeblieft snel – terugvinden. Misschien sliep ik wel en zou ik er bij het ontwaken achter komen dat ik veilig thuis in bed lag en me realiseren dat dit allemaal niet meer dan een nachtmerrie was geweest...

2

Het was de hitte van de zon waar ik wakker van werd. Mijn linkerwang lag op een zachte, warme en prikkende ondergrond, maar op mijn rechter voelde ik een intense, bijna verschroeiende hitte, en toen ik mijn ogen opende, was het licht zo verblindend dat ik ze onmiddellijk weer dichtkneep.

Ik rolde me op mijn rug, nog steeds ergens halverwege slapen en waken, en werd me bewust van een nieuwe aanval. Deze keer op mijn oren. De lucht was net zo vol met geluiden als het licht vol was met geschitter. Er klonken angstaanjagende kreten en vreemde uithalen die ik niet kon thuisbrengen.

Toen ik mijn ogen voorzichtig weer opende, merkte ik dat ik recht omhoogkeek naar een grote blauwe vlek. Helder, stralend blauw, aan alle zijden omringd door gespikkelde duisternis. Ik beschermde mijn ogen met mijn vingers en terwijl ik keek, begon langzaam maar zeker tot me door te dringen wat ik zag. Het was een stukje hemel omringd door bladerrijke boomtoppen, zo ver boven me dat die eruitzagen als een zwart gespikkeld oppervlak.

Eindelijk begreep ik waar ik was. In de jungle! Het besef schoot door me heen. En daarmee kwam de paniek, want

de herinneringen aan de avond ervoor stonden te popelen om me te begroeten. Ik was van mijn thuis vandaan gesleurd door mannen die me vervolgens hier hadden achtergelaten.

Ik wreef de donkere aarde van mijn handpalmen en werkte mezelf omhoog tot ik op mijn knieën zat. Toen kwam ik helemaal overeind en ging op zoek naar een uitweg. Het enige waar ik aan kon denken was dat ik de mannen moest vinden die me hier hadden achtergelaten. Ik moest ze zien in te halen en ze smeken om me weer naar huis te brengen. Ik wilde naar mijn mammië. Waar was ze? Waarom kwam ze me niet halen?

Ik had geen idee hoeveel tijd er voorbij was gegaan sinds ik hier was achtergelaten door mijn kidnappers. Ik spitte mijn oren in de hoop dat ik een of ander geruststellend geluid zou horen. Het gelach van kinderen, een luidruchtige groet, het geratel van een kar die voorbijreed. Ik schreeuwde om mijn moeder, snikkend riep ik haar, steeds opnieuw. Mijn keel was ruw door het gebrek aan speeksel, maar op dat moment kwam het niet in me op om op zoek te gaan naar iets te eten of te drinken. Ik wilde alleen wanhopig graag een weg naar huis vinden. Dus probeerde ik me met woeste armbgebaren een weg te banen door het struikgewas, tussen de warrige en harige lianen door die in lussen van de boomstammen omlaag hingen, langs de knoestige takken die elke uitweg leken te blokkeren en langs bladeren – bladeren zo groot en zo vreemd en zo anders dan ik gewend was – die me opzettelijk leken te willen vasthouden in deze angstaanjagende groene hel.

Maar waar moest ik heen? Ik zag niets wat op een pad

leek en ik herkende geen enkele boom of struik. Ik had geen idee uit welke richting ik was gekomen.

Als ik om me heen keek, leek het uitzicht in alle richtingen hetzelfde. Bomen, bomen en nog meer bomen, zo ver het oog reikte. Terwijl ik me klauterend en struikelend een weg baande door de wirwar van obstakels ving ik af en toe een glimp op van een lichtere plek in de verte. Een heuvel misschien? Maar kort daarop kropen de dicht ineengevlochten muren van mijn groene gevangenis weer naar elkaar toe. En hoe verder ik liep, hoe heftiger de paniek werd die zich langzaam van me meester maakte. Dit was idioot! Waarom deed ik dit? Was het niet beter om terug te gaan? Wat als mammie kwam om me op te halen? Wat als ze me kwam halen en ik was er niet?

Ik maakte rechtsomkeert, slikte mijn tranen in en probeerde een weg terug te vinden naar waar ik was geweest. Maar het werd me al snel duidelijk dat ik volkomen verdwaald was. Er was geen spoor dat erop wees dat ik ergens eerder was geweest, geen enkele aanwijzing die me kon vertellen hoe ik terug moest gaan.

Nu liet ik mijn tranen wel de vrije loop. Ik kon ze niet tegenhouden. En terwijl ik verder strompelde, geteisterd door venijnig krassende en pootje hakende takken, bleef ik proberen te begrijpen hoe ik hier terecht was gekomen. Hadden mijn ouders dit geregeld? Was dat het? Wilden ze van me af? Ik probeerde te bedenken waardoor ze zo boos op me zouden zijn. Had ik iets verkeerd gedaan? Waren het de erwtenpeulen? Waren ze boos omdat ik er zoveel had geplukt? Had mijn mammie of mijn pappie die afschuwelijke mannen gevraagd om me op te halen?

Ik probeerde me te herinneren hoe de man die me uit de moestuin had meegenomen eruit had gezien. De zwarte man, die ene die mijn mond bedekt had met zijn hand. Wie was hij? Een oom? Ik probeerde me zijn uiterlijk te herinneren. Hij was lang geweest en erg sterk. Kende hij me? Een van mijn dierbaarste schatten was mijn prachtige zwarte pop geweest en om de een of andere reden hield dat feit me enorm bezig. We waren een blanke familie en toch had ik een zwarte pop. Waarom? Had dat een betekenis die ik niet begreep?

Ik was ondertussen zo uitgedroogd en zo ontdaan dat ik geen energie meer had om me als een bezetene een weg te banen door het eindeloze struikgewas. De struiken kwamen tot aan mijn middel en boden behoorlijk weerstand. Ik vertraagde mijn pas en liet mijn schouders zakken. Mijn stemming daalde tot een dieptepunt. Maar wat kon ik anders doen dan verder sjokken? Dus dat is wat ik deed. Het was nauwelijks een bewuste beslissing. Ik bleef gewoon doorgaan omdat ik dan misschien een weg uit deze jungle zou vinden of iemand die me wilde helpen of gewoon een teken dat ik misschien op de goede weg was.

Maar terwijl de tijd verstreek en mijn armen en benen overdekt raakten met schrammen, groeide de angst dat dat niet zou gebeuren. En toen het licht begon af te nemen, voelde ik mijn hoop wegglijden, net als de zon. Het was avond. Het was bedtijd. De dag was voorbij. Een hele dag was verstreken en ik zat nog steeds gevangen in de jungle. Ik moest nog een nacht alleen doorbrengen.

De nacht was zwarter dan alle nachten die ik ooit eerder had gezien. Hoezeer ik ook mijn best deed om iets te zien,

was er behalve de verre glinstering van de sterren niet het kleinste speldenknopje licht. De hemel zelf voelde echter vreemd dichtbij, bijna alsof hij boven op me was gevallen, zich als een enorme zwarte deken helemaal om me heen had gedrapeerd en me daaronder gevangen hield, samen met de dieren van de nacht. Zonder chemische stoffen om de scherpe randjes van mijn bewustzijn af te zwakken, waren mijn paniek en wanhoop nog groter dan de nacht ervoor. Het was weer het geluid, het onvoorstelbare volume en de diversiteit, waarvan ik wist, want daar had ik volwassenen over horen praten, dat ze afkomstig waren van dieren die in de jungle leefden en die 's nachts tevoorschijn kwamen. En ik wist dat ze dat moment kozen omdat ze, verscholen in de duisternis, gemakkelijker een prooi konden vangen.

Toen de avond viel, zocht en vond ik een vlak stukje grond in de holle stam van een dikke boom. Daar ging ik zitten. En toen de lucht zwaarder en vochtiger werd, rolde ik mezelf opnieuw zo klein mogelijk op. Mijn rug leunde tegen de geruststellende stevigheid van de boomstam en ik hield mijn armen beschermend rond mijn gebogen knieën.

Intuïtief wist ik dat ik doodstil moest blijven zitten. Als in een spelletje, zei ik tegen mezelf. Verstoppertje. Als ik me niet bewoog en geen geluid maakte, zouden de dieren van de nacht niet weten dat ik er was.

Maar voor mij was hun aanwezigheid onmiskenbaar en dat maakte me doodsbang. Ik hoorde zoveel verschillende geluiden en veel daarvan waren heel dichtbij. Ik hoorde hetzelfde geritsel als wanneer ik me een weg baande door het struikgewas, haastig geren en het geluid van kleine diertjes die voorbijkwamen. En toen een krak. Een luide krak,

angstaanjagend dicht bij de plek waar ik ineengedoken zat. Het geknerp van iets bros – dode twijgen? – waar iets overheen liep. Het geluid verplaatste zich in een boog om me heen. Wat het ook was, het leek me te omcirkelen, wachtend op het juiste moment om aan te vallen. Kon het me zien met zijn grote nachtogen? En wat waren die zwiepende geluiden die erachteraan leken te komen? Een staart? Was het een monster dat kinderen at? Kon het me ruiken?

Ik probeerde mezelf nog kleiner te maken. Strak opgerold lag ik in de holle stam van de boom. Ik verlangde hevig naar een kooi waarin ik kon wegkruipen. Een kooi die me zou beschermen tegen uitslaande klauwen en bijtende kaken. Of een lamp. Hoe graag wilde ik dat mijn moeder zou komen om het monster met een lamp weg te jagen! Maar toen gebeurde er waarschijnlijk iets waardoor het monster werd opgeschrikt. Er klonk een reeks kleine geluidjes, alsof het maakte dat het wegkwam, en ik voelde me een paar gezegende seconden lang enorm opgelucht. Maar dat duurde niet lang. In de loop van de nacht raakte ik door de duisternis steeds meer in paniek. Hoe angstaanjagend het ook zou zijn geweest om een dier uit de jungle van dichtbij te zien, niet in staat zijn om ze te zien was, besloot ik, nog erger. In het pikkedonker kon ik niets anders doen dan verstijfd en sidderend van angst toelaten dat griezelige dingen over mijn armen en benen klauterden, de contouren van mijn gezicht onderzochten en in mijn oren kropen. Ik wilde zielsgraag in slaap vallen, want geen enkele nachtmerrie, hoe eng ook, kon erger zijn dan de nachtmerrie waarin ik op dat moment gevangen zat.